

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2024 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Grażyna Jaszczuk
Sędziowie:	SO Agnieszka Karłowicz SO Karol Troć (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale Prokuratora Tomasza Pniewskiego

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2024 r.

sprawy **Ł. R. (1)**

oskarżonego z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 18 sierpnia 2023 r. sygn. akt II K 899/22

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego Ł. R. (1) na rzecz Skarbu Państwa 420 zł tytułem kosztów sądowych za II instancję.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 822/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 18 sierpnia 2023 r. w sprawie II K 899/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEĆ ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>1. w zakresie czynu z punktu I wyroku:</p> <p>obraży przepisów postępowania, który miał wpływ na treść orzeczenia:</p> <p>- art. 7 kpk dowolną, a nie swobodną ocenę wyjaśnień oskarżonego i odebranie wyjaśnieniom waloru wiarygodności w zakresie w jakim oskarżony wskazał, że w dniu 7 maja 2022r. w Ł. nie posiadał amfetaminy w ilości 7,51 grama i konsekwentnie i logicznie wyjaśnił, że we wskazanym dniu podróżował wraz z S. V., który na widok funkcjonariuszy policji oddalił się z miejsca zdarzenia pozostawiając w samochodzie Ł. R. (1) amfetaminę w ilości 7,51 grama;</p> <p>- art. 7 kpk poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zeznań świadka S. V. i obdarzenie ich walorem pełnej wiarygodności, w sytuacji gdy świadek na rozprawie w dniu 4 sierpnia 2023r. na szczegółowe pytania Sądu i obrony zasłaniał się niepamięcią, podawał</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

odmienne okoliczności niż na etapie postępowania przygotowawczego i nie potrafił logicznie wytłumaczyć przyczyn dla których zeznawał odmiennie niż uprzednio oraz składał depozycje mające na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej, co winno skutkować pozbawieniem zeznań S. V. waloru wiarygodności;

Z daleko idącej ostrożności procesowej w zakresie czynu z punktu I wyroku

obraży prawa materialnego, tj. art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez błędną wykładnię znamienia „znaczna ilość substancji psychotropowej” skutkującą dowolnym przyjęciem, iż 7,51 grama amfetaminy w realiach przedmiotowej sprawy stanowi znaczną ilość substancji psychotropowej, podczas gdy taką ilością jest ilość substancji psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych, a w orzecznictwie sądowym dominuje pogląd, iż poza kryterium ilościowo-jakościowym (uzależnionym od zdatności konkretnego narkotyku, posiadanego przez sprawcę, do odurzenia kilkudziesięciu osób uzależnionych), wyznaczają również takie kryteria, jak cel, w jakim sprawca owe substancje posiada oraz ściśle z nim powiązana kwestia stopnia uzależnienia sprawcy od tych substancji;

2. w zakresie czynu z punktu II Wyroku (zarzut VI aktu oskarżenia)

obraży przepisów postępowania, który miał wpływ na treść orzeczenia tj.:

- art. 7 kpk poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zeznań świadka S. V., który wskazywał, że w grudniu 2021r. w Ł. w okolicach Świąt Bożego Narodzenia, Ł. R. (1) przyjechał na miejsce spotkania samochodem marki A. (...), podczas gdy z żadnych zeznań świadka S. V. nie wynikało, że oskarżony Ł. R. (1) osobiście kierował pojazdem marki A. (...) i okoliczność ta nie została potwierdzona innym dowodem;

- art. 7 kpk poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę wyjaśnień oskarżonego Ł. R. (1), który konsekwentnie nie przyznawał się do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że nie przyznaje się do jego popełnienia, ponieważ nigdy nie posiadał samochodu marki A. (...), a jest właścicielem O. (...) co winno skutkować uniewinnieniem oskarżonego od stawianego mu w punkcie VI zarzutu;

3. w zakresie czynu z punktu III wyroku

obrazy przepisów postępowania, który miał wpływ na treść orzeczenia:

- art. 7 kpk dowolną, a nie swobodną ocenę wyjaśnień oskarżonego oraz dowodu z opinii biegłego z dnia 31 maja 2022r. poprzez zupełnie dowolne przyjęcie, że oskarżony dwukrotnie w toku postępowania przygotowawczego przyznał się, że uprawiał 3 sztuki krzaków konopi innych niż włókniste, podczas gdy z jego wyjaśnień rozwiniętych bezpośrednio przed Sądem jednoznacznie wynikało, że fakt hodowania miał miejsce natomiast nie miał świadomości jaka forma konopi to będzie co znajduje oparcie w treści opinii z zakresu badań fizykochemicznych

wskazującej kategorycznie, że nie jest możliwe ustalenie czy zabezpieczone rośliny stanowią konopie inne niż włókniste czy też konopie włókniste (k. 116);

błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a wyrażający się wadliwym ustaleniem, iż oskarżony swoim zachowaniem usiłował uprawiać 3 sztuki krzaków konopi innych niż włókniste, podczas gdy prawidłowa ocena dowodów w postaci wyjaśnień oskarżonego i opinii biegłego winna prowadzić do ustalenia, że Ł. R. (1) swoim zachowaniem nie wypełnił znamion zarzucanego mu czynu;

4. w zakresie czynu z punktu IV i V wyroku:

obraży przepisów postępowania, który miał wpływ na treść orzeczenia tj.:

- art. 7 kpk dowolną, a nie swobodną ocenę wyjaśnień oskarżonego, który od samego początku konsekwentnie wskazywał, że S. V. przekonany, iż został zatrzymany na skutek donosu Ł. R. (1) pod oknem oskarżonego w konsekwencji czego złożył zeznania obciążające jego osobę, a ponadto Ł. R. (1) wskazywał, że amfetaminę celem wspólnego zażycia z S. V. nabywał i przywoził celem konsumpcji świadek;

- art. 7 kpk poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zeznań świadka S. V., którego zeznania były chwiejne, miejscami wewnętrznie sprzeczne i świadek na rozprawie wielokrotnie zasłaniał się niepamięcią co wskazywało, że jego zeznania zostały ukierunkowane na zmniejszenie bądź uniknięcie odpowiedzialności karnej;

Z daleko idącej ostrożności procesowej

obraży prawa materialnego, tj. art. 57b kk w zw. z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 6 § 1 kk poprzez zastosowanie w podstawie prawnej skazania zaostrzającego odpowiedzialność karną art. 57b kk, który obowiązuje od dnia 24 czerwca 2020r., podczas gdy w sytuacji czynu ciągłego czasem popełnienia czynu nie jest ostatnie zachowanie, ale cały okres czynu;

5. W zakresie czynu z punktu IV i V wyroku:

obraży prawa materialnego, tj. art. 11 § 2 kk poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy czyn z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i czyn z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii winny zostać zakwalifikowane jako jeden czyn biorąc pod uwagę, że kilkurazowe nieodpłatne udzielenie narkotyku należy oceniać w kategoriach „utrzymania przy sobie” stałego odbiorcy narkotyków;

6. w zakresie czynów z punktu I, IV, V i VI aktu oskarżenia:

obraży przepisów postępowania, który miał wpływ na treść orzeczenia tj.

art. 170 § 1 pkt 3 kpk w zw. z art. 192 § 2 kpk poprzez oddalenie wniosku o przesłuchanie świadka S. V. w obecności biegłego psychologa jako dowodu nieprzydatnego do stwierdzenia danej okoliczności, podczas gdy zeznania świadka złożone na rozprawie były chwiejne, wewnętrznie sprzeczne, świadek notorycznie zasłaniał się niepamięcią, nie potrafił odtworzyć szczegółów zdarzeń z udziałem

	<p>oskarżonego Ł. R. (1), a przede wszystkim ujawnił w toku zeznań, że w 2007r. przeszedł operację głowy połączoną z trepanacją, co winno skutkować przerwaniem czynności i ponownym wezwaniem świadka celem jego przesłuchania w obecności biegłego celem weryfikacji jego zdolności do zapamiętywania i odtwarzania wobec istnienia wątpliwości co do jego stanu psychicznego;</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku nie wykazała, żeby postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone wadliwie, na co wskazywał obrońca oskarżonego. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, poczynił ustalenia w oparciu o całokształt zebranego materiału dowodowego, a ocena materiału dowodowego pozostaje w zgodzie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd pierwszej instancji również prawidłowo uzasadnił swoje stanowisko. Nie sposób tym samym podzielić stanowiska obrońcy o wybiórczej, jednostronnej ocenie materiału dowodowego.</p> <p>Sąd Rejonowy słusznie uznał wyjaśnienia oskarżonego Ł. R. (1) za wiarygodne jedynie w części, a mianowicie w zakresie w jakim wskazywał, że został zatrzymany w dniu 7 maja 2022 r. w Ł. w samochodzie O. nr rej (...), że zabezpieczono u niego w mieszkaniu (...) sztuki krzaków konopi i że on je posadził i „hodował” (uprawiał)</p>		

i że zna S. V.. Wyjaśnienia oskarżonego w pozostałym zakresie pozostają w sprzeczności z innymi wiarygodnymi dowodami, a w szczególności zeznaniami świadków D. B. oraz S. V..

Analiza wyjaśnień Ł. R. (1) prowadzi do wniosku, że oskarżony celowo chciał przerzucić odpowiedzialność za postawione mu zarzuty na S. V., na co wskazują m.in. jego wyjaśnienia dotyczące chociażby posiadania amfetaminy. Oskarżony wskazywał, że środki znalezione w jego samochodzie w boczku pasażera, należały do S. V., któremu udało się uciec. Tymczasem z niebudzących wątpliwości zeznań D. B. wynika, że oskarżony w pojeździe był sam, natomiast substancję psychotropową w postaci amfetaminy funkcjonariusze ujawnili w podsufitce samochodu, a nie jak próbował wykazywać oskarżony w boczku pasażera. Także co do uprawy krzaków konopi nie zasługuje na uwzględnienie przedstawiona przez oskarżonego wersja. Przesłuchany dwukrotnie w toku postępowania przygotowawczego oskarżony przyznał się do popełnienia tego czynu. Na brak wiedzy co wyrośnie z „pestek” powoływał się dopiero przed Sądem, znając wnioski opinii nie rozstrzygającej o charakterze roślin. Zaprezentowana wcześniej postawa wskazuje, że oskarżony doskonale wiedział jakie rośliny uprawia i jakie chciał uzyskać. Z uwagi na wnioski tej opinii słusznie Sąd I instancji przyjął, że oskarżony jedynie usiłował uprawiać 3 sztuki konopi innych niż włókniste, bo niewątpliwie tego właśnie chciał – nie chciał uprawiać krzewów np., pomidorów, ale właśnie uzyskać marihuanę i co najwyżej godził

się z niepowodzeniem. Należy w tym miejscu przypomnieć, że sąd może obdarzyć przymiotem wiarygodności depozycje osobowe w części, bądź w całości (postanowienie SN z 26.03.2021 r., II KK 94/21, LEX nr 3232190). Sąd nie jest zobowiązany do dawania wiary takim dowodom w całości, a ocena ta zawsze musi zostać dokonywana w zestawieniu z pozostałym materiałem sprawy. Z samego zaś niezadowolenia obrońcy oskarżonego co do wyników tej oceny nie można upatrywać jej nietrafności. Decyzja Sądu Rejonowego o niedaniu wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie wskazanym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na k. 219, była zasadną, wobec sprzeczności z materiałem dowodowym, któremu Sąd I instancji dał wiarę.

Odnosząc się natomiast do zarzutu obrońcy dotyczącego oceny zeznań świadka S. V. wskazać należy, iż dowód z wyjaśnień, względnie z zeznań sprawcy przestępstwa, który obciąża innego sprawcę przestępstwa należy oceniać ze szczególną wnikliwością, mając na uwadze, to czy świadek obciążający innego sprawcę dąży jedynie do „przerzucenia” odpowiedzialności na tę osobę, czy wyjaśnienia, zeznania takiej osoby są konsekwentne i logiczne, czy mają one przynajmniej częściowe potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym, czy świadek miałby interes w bezpodstawnym obciążaniu innej osoby. W tym miejscu odnieść się można do zarzutu, dotyczącego braku generalnej weryfikacji osoby świadka i jego zdolności do postrzegania, zapamiętywania i odtwarzania spostrzeżeń za pomocą opinii biegłego psychologa. Zdaniem

Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy nie dopuścił się tu obrazy przepisów art. 170 § 1 pkt 3 kpk w zw. z art. 192 § 2 kpk oddalając na tej podstawie wnioski dowodowe obrońcy o ponowne przesłuchanie świadka S. V. z udziałem psychologa, albowiem nie zaistniały ustawowe przesłanki określone w art. 192 § 2 kpk. Podkreślić w tym miejscu należy, że przepis art. 192 § 2 kpk nie ma charakteru obligatoryjnego. Nie wynika z niego obowiązek powołania biegłego lekarza lub biegłego psychologa do udziału w czynności przesłuchania, a tylko możliwość zarządzenia przesłuchania świadka z udziałem wymienionych biegłych, jeśli spełnione będą ku temu przesłanki. Uruchomienie tej instytucji procesowej następuje jednak dopiero wtedy, gdy w realiach konkretnej sprawy powstaną rozsądne, w świetle doświadczenia życiowego i wskazań wiedzy, wątpliwości co do stanu psychicznego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z dnia 5 lutego 2021 r., II KK 394/20, LEX nr 3181401). Sąd I instancji słusznie nie dostrzegł wątpliwości co do stanu psychicznego świadka, jego stanu umysłowego, zdolności do postrzegania lub odtwarzania postrzeżeń. Tego rodzaju mankamentów co do stanu psychicznego i umysłowego nie wykazał również skarżący. Obrońca w tym zakresie wskazuje jedynie, że świadek nie potrafił odtworzyć zdarzeń z udziałem oskarżonego, zasłaniał się niepamięcią, a w 2007 r. przeszedł operację głowy. Operacja sama w sobie nie pogarsza z założenia funkcji poznawczych. Koniecznym byłoby tu zauważenie

atypowych, a nie przeciętnych, objawów trudności z odtwarzaniem wspomnień, braku wspomnień co do rzeczy ewidentnych, wypaczania wspomnień w sposób ewidentnie zniekształcający rzeczywistość. Naturalną rzeczą jest, że z upływem czasu pewne zdarzenia i szczegóły pamięta się generalnie mniej, mniej dokładnie, a niektóre elementy całkowicie z pamięci ulatują. Nie jest to jednak jednoznaczne z brakiem od początku czy utratą przez świadka zdolności do postrzegania lub odtwarzania spostrzeżeń. Świadek zeznając podczas kolejnych przesłuchań w różnym charakterze wbrew zarzutom apelacji opisywał zdarzenia w sposób tożsamy, nie wskazywał, że niczego nie pamięta, w naturalny sposób sygnalizował, że pewnych informacji nie jest w stanie przekazać precyzyjnie (podobnie jak nie będzie tego w stanie uczynić większość ludzi, gdyby ich spytać np. ile razy w ciągu pół roku jedli na śniadanie jajecznicę i nie oznacza to, że winni oni być odsunięci od odpowiedzialnych stanowisk i zadań). W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy ocenił zeznania świadka S. V. wnikliwie, z należytą starannością, uwzględniając i właściwie oceniając przyczyny pojawiających się w jego depozycjach różnic, także przez pryzmat wyżej wskazanych kryteriów oceny tego dowodu. Sąd Okręgowy podzielając ocenę zaprezentowaną w tym zakresie przez Sąd Rejonowy pragnie dodatkowo wskazać, że świadek S. V. przesłuchiwany podczas postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanego (k. 14-15) konsekwentnie wskazywał, że to oskarżony udzielał mu amfetaminy oraz że, kiedy spotkał się z oskarżonym przed świętami Bożego

Narodzenia w 2021 r. to oskarżony przyjechał samochodem marki A. (...) koloru niebieskiego. Świadek co prawda nie potrafił precyzyjnie określić okresu, od kiedy Ł. R. (1) udzielał mu amfetaminy, jednak jego zeznania są spójne co do zasadniczych faktów, nie można w nich dostrzec wewnętrznych sprzeczności, wzajemnie się uzupełniają. obrońca oskarżonego nie wskazał żadnych okoliczności, które by skutecznie podważyły ocenę zeznań świadka i wskazały na ich nieprawdziwość. Nie mogą takiej przeciwwagi stanowić twierdzenia oskarżonego, że nigdy nie posiadał samochodu A. (...), więc nie mógł nim przyjechać – skoro wg treści wyroku z k. 120 był on prawomocnie skazany za jazdę takim właśnie pojazdem w 2021 r. Brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, aby S. V. bezpodstawnie pomawiał oskarżonego Ł. R. (2) o zachowania, które nie miały miejsca w rzeczywistości, w tym z zemsty za rzekome przekonanie o przyczynieniu się oskarżonego do zatrzymania świadka. Wskazał on bowiem przekonująco, że żadnych pretensji do Ł. R. (1) nie miał i nie podejrzewał go o denuncjację. Bynajmniej nie próbował on też uniknąć odpowiedzialności za popełnione czyny, szeroko i szczegółowo opisywał swoje czyny, tak popełnione we współdziałaniu z innymi osobami, jak i indywidualnie, co trudno uznać za próbę zrzucenia z siebie na inne osoby odpowiedzialności karnej. Podsumowując należy stwierdzić, że obrońca nie zdołał logicznie, skutecznie podważyć oceny zebranych dowodów, zwłaszcza zeznań świadka S. V. czy wyjaśnień oskarżonego. Ocena zgromadzonego materiału dowodowego przeprowadzona przez

Sąd Rejonowy jest pełna, wszechstronna, pozostaje w zgodzie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, korzysta zatem z ochrony przepisu art. 7 kpk.

Sąd Okręgowy nie podzielił również zapatrywania obrońcy, iż przypisana oskarżonemu ilość środków odurzających nie może być uznana za znaczną ilość w rozumieniu przepisu art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Sąd Okręgowy aprobuje bowiem prezentowane w orzecznictwie konsekwentnie stanowisko, że po pierwsze miarą znaczości może być stosunek ilości określonych środków do potrzeb jednego człowieka uzależnionego od tych środków (vide: wyrok SA w Lublinie z dnia 17.12.2002 II Aka 282/02), po drugie znaczna ilość środków odurzających to ilość wystarczająca do jednorazowego zaspokojenia potrzeb kilkudziesięciu osób. Mając to na względzie trafnie Sąd I instancji przyjął, że znaleziona u oskarżonego ilość amfetaminy jest "znaczna" w rozumieniu przepisu art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Aktualne jest orzecznictwo w którym przyjmuje się, że znaczna ilość to taka która wystarcza dla jednorazowego odurzenia kilkudziesięciu osób uzależnionych (por. postanowienie SN z dnia 23 lutego 2017 r. IV KK 19/17, wyrok SA we Wrocławiu z dnia 30 kwietnia 2015 r. II AK 79/15, wyrok SN z dnia 1 marca 2016 r. IIKK 47/05). Przenosząc powyższe na kanwę niniejszej sprawy wskazać należy, że oskarżony posiadał amfetaminę w ilości 7,51 grama netto. Z ilości tej można było sporządzić od 62 do 93 pełnowartościowych porcji **handlowych** narkotyku, zaś 76 pełnowartościowych

porcji **odurzających** narkotyku. Amfetamina to narkotyk twardy (zresztą wskazuje się, że określenie „narkotyki miękkie” obecnie traci rację bytu, bowiem odnosi się raczej historycznie do czasów, gdy były one albo bardzo „rozcieńczane”, albo bardzo niskiej jakości, obecnie zaś wysoka jakość produkowanych laboratoryjnie środków czy uprawianych wysokojakościowych roślin konopi czyni to pojęcie bezprzedmiotowym, bo obecnie praktycznie wszystkie środki odurzające czy psychotropowe mają na tyle silne działanie, by ich nie bagatelizować, nie rozwadniać ich znaczenia przez używanie familiarnych, przyjaznych określeń.

Sąd Okręgowy nie dopatrył się również naruszenia przepisów art. 57b kk. Wskazać należy, że w razie zmiany ustawy w trakcie realizacji czynu ciąglego w sytuacji, gdy pierwsze zachowanie objęte tym czynem popełnione zostało w trakcie obowiązywania ustawy starej, a ostatnie zachowanie popełnione zostało po zmianie ustawy, należy uznać, że cały czyn ciągle popełniony został pod rządami ustawy nowej (por. wyrok SN z 28.12.2021 r., II KK 595/21, LEX nr 3322305). Skoro zatem czyn oskarżonego „trwał” od kwietnia 2020 r. do dnia 12 lutego 2022 r. Sąd Rejonowy słusznie zastosował w podstawie prawnej skazania art. 57b kk, zastrzegając odpowiedzialność karną. Tym samym ten zarzut obrońcy należało uznać za niezasadny. Idąc za logiką skarżącego nie było też podstaw, by przyjąć, że cały czyn został popełniony w okresie obowiązywania starej ustawy. Konsekwencją byłaby konieczność przyjęcia, że oskarżony popełnił dwa odrębne czyny i skazania go w ramach tego zarzutu za dwa, a nie

jedno przestępstwo – a to nie byłoby działanie na korzyść oskarżonego.

Odnosząc się natomiast do zarzutu obrazy przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 11 § 2 kk wskazać należy, że żaden dowód nie potwierdza tezy apelacji co do zamiaru, przyczyny udzielania przez oskarżonego narkotyków S. V.. Budowanie więc ustaleń, że udziawianie nieodpłatne miało na celu związanie, utrzymanie klienta, obarczone byłoby wadą całkowitej bezpodstawności. Z zeznań S. V. wynikało zaś, że nabywał (odpłatnie) od oskarżonego narkotyki regularnie i nie było sytuacji, by oskarżony musiał w przypadku jego osoby „walczyć o rynek”. Nie było więc podstaw do ustalenia, że owe „prawie jednorazowe” poczęstunki prawie jednorazowymi porcjami były działaniem celowym, marketingowym, a nie zwykłym poczęstunkiem, porównywalnym z poczęstowaniem znajomego papierosem podczas przypadkowego spotkania. Brak było zatem przede wszystkim dowodowych, ale i logicznych podstaw do zastosowania art. 11 § 2 kk i przyjęcia, że przypisane oskarżonemu czyny z art. 58 ust. 1 oraz art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii stanowiły jeden czyn zabroniony, popełniony ze z góry powziętym zamiarem, którego nie można przecież domniemywać.

Niezasadny okazał się również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, który ma charakter wtórny wobec zarzutów natury prawa procesowego. Tym samym niezasadność zarzutów związanych z oceną zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego implikuje niezasadność zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych.

<p>Sąd Okręgowy w Siedlcach dokonując kontroli instancyjnej uznał, iż ustalenia faktyczne dokonane w niniejszej sprawie przez Sąd I instancji są pozbawione jakiegokolwiek błędu, trafne, prawidłowe oraz mające pełne oraz logiczne oparcie w wiarygodnym materiale dowodowym, a zatem nie mogą być uznane za błędne.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. w odniesieniu do czynu z punktu I wyroku:</p> <p>- zmianę zaskarżonego orzeczenia i odmienne orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego od stawianego mu zarzutu</p> <p>ewentualnie</p> <p>- zmianę zaskarżonego Wyroku poprzez przyjęcie, że oskarżony Ł. R. (1) swoim zachowaniem wypełnił znamiona występku określonego w art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i wydatne złagodzenie orzeczonej w stosunku do oskarżonego kary wobec zmiany kwalifikacji prawnej czynu</p> <p>2. w odniesieniu do czynu z punktu II wyroku - zmianę zaskarżonego Wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzutu opisanego w punkcie VI aktu oskarżenia i jednocześnie uznanie oskarżonego winnym czynu z punktu II aktu oskarżenia i wymierzenie Ł. R. (1) kary 5 miesięcy pozbawienia wolności</p> <p>3. w odniesieniu do czynu z punktu III wyroku - zmianę zaskarżonego Wyroku poprzez odmienne orzeczenie co do istoty</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>sprawy i uniewinnienie oskarżonego od stawianego mu zarzutu</p> <p>4. w odniesieniu do czynu z punktu IV i V wyroku - zmianę skarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od stawianych zarzutów</p> <p>5. gdyby Sąd nie podzielił argumentacji w zakresie czynów z punktu IV i V, w zakresie czynu z punktu IV wnoszę o zmianę zaskarżonego orzeczenia i wyeliminowanie z podstawy skazania art. 57b i wydatne złagodzenie orzeczonej kary;</p>		
<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność podniesionych zarzutów warunkowała bezzasadność wniosków.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
	<p>rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego Ł. R. (1) łącznej kary pozbawienia wolności w wymiarze 4 lat zbliżonej do kumulacji, podczas gdy Sąd pominął lub nienależycie ocenił szereg istniejących okoliczności łagodzących dotyczących osoby oskarżonego, takich jak częściowe przyznanie się do winy, autentyczna skrucha i żal, młody wiek oskarżonego, autentyczna przemiana, co doprowadziło błędnie do orzeczenia rażąco surowej kary w stosunku do oskarżonego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego uznać należy za całkowicie niezasadny. Zdaniem Sądu odwoławczego, orzeczenie wobec oskarżonego kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności w żadnym razie nie można uznać za noszące cechy rażącej surowości, a tylko tego rodzaju surowość mogłaby powodować, w myśl art. 438 pkt 4 kpk, wydanie orzeczenia reformatoryjnego. Nie było też w świetle całokształtu okoliczności sprawy podstaw do ingerowania w wymiar orzeczonych wobec oskarżonego kar jednostkowych. Podnoszone przez skarżącego, a mające wskazywać na potrzebę złagodzenia kar czynniki albo są całkowicie sprzeczne z treścią akt sprawy i w żaden sposób nie są wykazane, albo nie są na tyle istotne, by mieć na wymiar kary szczególny wpływ (jak wiek oskarżonego. Trudno mówić o okolicznościach łagodzących w postaci autentycznej skruchy oskarżonego i jego przyznania się do zarzutów, podczas gdy jego wyjaśnienia (po „sprecyzowaniu” w toku rozprawy głównej to było w zasadzie nieprzyznanie się do zarzutów i zrzucanie całej odpowiedzialności za część z nich na S. V.. Żaden dowód nie wskazuje przy tym ani na autentyczną, ani na jakąkolwiek przemianę oskarżonego w kierunku, który nakazywałby jego zdecydowanie łagodniejsze, jak tego chce skarżący, potraktowanie.</p> <p>W tym miejscu pokreślenia wymaga, iż na wymiar kary łącznej nie ma wpływu stopień zawinienia związany z jego funkcją limitującą ani</p>	

też stopień społecznej szkodliwości poszczególnych przestępstw, który został uwzględniony już w poszczególnych, rozstrzygnięciach o wymiarach kar jednostkowych. Bazę dla określenia granic kary łącznej stanowią jednostkowe kary wymierzone za zbiegające się przestępstwa. Dolną granicę kary łącznej wyznacza najwyższa z kar orzeczonych, a górną granicę suma orzeczonych kar. W przedmiotowej sprawie Sąd I instancji mógł wymierzyć skazanemu karę łączną w graniach „widełek” od roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności do 4 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Wskazać należy, że skarżący zarzucił rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary 4 lat pozbawienia wolności, jednakże tak ukształtowane rozstrzygnięcie spotkało się z pełną aprobatą Sądu Odwoławczego. Zauważyć należy, że rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celów kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną). Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że występuje wyraźna różnica między karą wymierzoną a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania

dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 19 grudnia 2022 r., II AKa 306/22).

W niniejszym postępowaniu Sąd Rejonowy zastosował się do dyrektyw wymiaru kary z art. 53 kk, orzekając karę adekwatnie do okoliczności sprawy. Sąd I instancji właściwie zastosował wszelkie okoliczności łagodzące i obciążające, a w szczególności, że uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego, za co została orzeczona wobec oskarżonego kara 4 lat pozbawienia wolności, która nie może być uznana za rażąco niewspółmierną. Spełnienie postulatów obrońcy w zakresie wymiaru kary łącznej w wymiarze roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, a zatem zbliżonej do najniższej możliwej w skonkretyzowanej sytuacji podsądnego Ł. R. (1), wiązałoby się z quasi darowaniem oskarżonemu wykonania pozostałych kar, podlegających łączeniu. Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, iż skoro kara łączna stanowi syntetyczną, całościową ocenę zachowań skazanego, to winna być także racjonalną z prewencyjnego punktu widzenia reakcją za popełnione przestępstwa, nie zaś przejawem bliżej nieuzasadnionej i wręcz niezrozumiałej, ze społecznego punktu widzenia, pobłażliwości. W tym stanie sprawy, wniosek obrońcy o wymierzenie skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności przy zastosowaniu zasady zbliżonej do pełnej absorpcji, zgodnie z którą wobec niego orzeczona zostałaby kara łączna w wymiarze roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, w sposób nieusprawiedliwiony premiowałoby

oskarżonego, pochłaniając kary orzeczone za pozostałe popełnione przez niego czyny. Należy podkreślić, że popełnianie większej ilości przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej niż wynikającej z zasady absorpcji, gdyż wskazuje na daleko posunięty stopień demoralizacji oskarżonego, dla którego wejście w konflikt z prawem nie ma jednorazowego, przypadkowego charakteru, a niekiedy wręcz przeciwnie stanowi swego rodzaju codzienność. Jak już wskazano, instytucja kary łącznej nie polega w istocie na automatycznym zmniejszeniu dolegliwości za popełnione przestępstwa, ale służy racjonalizacji wykonania kar pochodzących z różnych skazań. W ocenie Sądu Okręgowego zaproponowana na łamach wywiedzionego środka zaskarżenia łagodniejsza kara nie jest adekwatna do rangi popełnionych przez oskarżonego czynów oraz nie spełni swoich celów zapobiegawczych w stosunku do niego.

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie Ł. R. (1) kary pozbawienia wolności z uwzględnieniem zasad absorpcji

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Bezzasadność podniesionego zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.

4. (...) Z (...)	
1.	-----
Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w całości.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność wniesionej apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwiążle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	

1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięzłe o powodach uchylecia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięzłe o powodach uchylecia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk oraz art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 123 z późn. z.m.) obciążono oskarżonego kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze w wysokości 420 zł.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Cały wyrok		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana